

Arrest

nr. 305 466 van 24 april 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2023 als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 mei 2023 dient verzoekster een verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Op 5 september 2023 verklaart de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeksters aanvraag ongegrond.

Op 4 augustus 2023 dient verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Op 5 september 2023 verklaart de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag van verzoekster onontvankelijk.

Op 7 september 2022 dienen verzoekers een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 7 november 2023 verklaart de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Op 7 december 2023 dienen verzoekers een beroep tot nietigverklaring in, bij de Raad gekend onder nr. 305 718.

2. Wat het voorwerp van het beroep betreft

De verwerende partij stelt in de nota dat de inhoud van het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partijen onduidelijk zijn, aangezien enerzijds quasi uitsluitend wordt ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoekster (in het tweede middel), terwijl de verzoekende partijen (in het eerste middel) anderzijds als bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijzen naar de beslissing die *"betrekking heeft op de aanvraag die in augustus 2023 ingediend werd, en bijgevolg over de problemen die verzoeker heeft ondervonden"*. De verwerende partij vervolgt dat ook als bijlage bij het inleidend verzoekschrift een kopie wordt gevoegd van de onontvankelijkheidsbeslissing, die op 5 september 2023 ten aanzien van verzoekster werd genomen. Bijgevolg gaat de verwerende partij ervan uit dat huidig beroep gericht is tegen voormelde onontvankelijkheidsbeslissing van 5 september 2023 en niet tegen de ongegrondheidsbeslissing van dezelfde datum, die naar aanleiding van de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekster werd genomen.

De Raad volgt deze stelling van de verwerende partij niet.

De verzoekende partijen voegen bij het verzoekschrift de beslissing van 5 september 2023 waarbij de aanvraag van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard en het medisch advies van 1 september 2023 gegeven naar aanleiding van de aanvraag van verzoekster.

De verzoekende partijen stellen in het inleidende verzoekschrift: *"Overwegend dat verzoekers voor uw keuring brengt, met het oog op vernietiging wegens overtreding hetzij van substantiële of voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, van de beslissing van Mevrouw de Staatssecretaresse voor Asiel en Migratie van 5 September 2023, beslissing die hun aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 niet gegrond verklaard (nr. 8889928) en ten bewarende titel, het advies van de arts-adviseur die eraan gevoegd werd."*

Aangezien de verzoekende partijen in het inleidende verzoekschrift uitdrukkelijk het voorwerp van het beroep bepalen, stelt de Raad dat het beroep gericht is tegen de ongegrondheidsbeslissing van 5 september 2023, die naar aanleiding van de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekster werd genomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De verzoekende partijen voeren een eerste middel aan:

"Overwegend dat verzoeksters een eerste middel nemen van de schending van artikel 57/6, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van het beginsel van behoorlijk bestuur en van kennelijk fout in de beoordeling, van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van "de algemene verplichting van voorzorg en van de verplichting te beslissen rekening houdend met al de omstandigheden van een dossier van het beginsel van de rechten van de verdediging en van artikel 3 van het EVRM.

Overwegende dat tegenpartij kennelijk blijk heeft gegeven van een totale inconsistentie in het examen van de aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoekers.

Dat inderdaad twee verzoeken om machtiging tot verblijf door verzoekers ingediend werden: één in mei 2023 voor verzoekster en de tweede in augustus 2023 voor verzoeker.

Dat de betwiste beslissing die aan verzoekers betekend werd, betrekking heeft op de aanvraag die in augustus 2023 ingediend werd, en bijgevolg over de Problemen die verzoeker heeft ondervonden.

Dat zij deze aanvraag niet-ontvankelijk verklaart met als reden dat enerzijds de elementen die in de aanvraag om een machtiging tot verblijf reeds in een andere aanvraag aangevoerd werden, die niet lukte (artikel 9ter, §3, 5° van de wet van 1980).

Dat voor de andere elementen, die niet in de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerd werden, zij naar het advies van arts-adviseur van 1 September 2023 verwijst.

Dat de gesloten omslag die aan verzoeker overhandigd werd, inderdaad het advies van de arts-adviseur bevatte, maar dat deze betrekking had op de aanvraag voor een machtiging tot verblijf die verzoeker in mei 2023 (ontvangen in juni 2023 door de tegenpartij) ingediend had.

Dat de maatschappelijk werker van verzoekster contact opgenomen heeft met de gemeente, die bevestigd heeft geen andere documenten van tegenpartij te hebben ontvangen.

Dat er dus echt sprake is van een echt procedurefout voor zover enerzijds verzoeker niet op de hoogte is van de redenen waarom de arts-adviseur van mening is dat zijn Problemen niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 9 ter van de wet van 1980 en anderzijds de arts-adviseur een negatief advies heeft gegeven over de medische Problemen van verzoekster, waartegen zij echter juridisch niet kan opkomen voor zover zij de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft ontvangen (wordt haar aanvraag als niet-ontvankelijk of ongegrond beschouwd?). Dat de bestreden beslissingen nietig verklaard moeten worden."

3.1.2. Het eerste middel is gericht tegen de beslissing van 5 september 2023 waarbij de aanvraag van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard. Deze kritiek is niet gericht tegen het voorwerp van het beroep. Het eerste middel is in die mate alleen al om die reden kennelijk niet ontvankelijk.

3.2.1. De verzoekende partijen voeren een tweede middel aan:

"Overwegend dat verzoeksters een tweede middel nemen dat ontleend is aan de schending van de artikel 9 ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, alsook de kennelijke beoordelingsfout, het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, de "plicht van algemene zorgvuldigheid en de plicht om te beslissen rekening houdend met alle omstandigheden van het dossier " en artikel 3 EVRM.

Dat ten bewarende titel, verzoekers de aangehaalde argumenten van de arts-adviseur, over de medische Problemen van verzoekster moeten beantwoorden.

Eerste tak: de ernst van de ziekte

Overwegende dat verzoekster aan diabetes type 2 en posttraumatische stress lijdt.

Dat de arts-adviseur van mening is dat er weinig informatie wordt verstrekt in het standaard medisch attest en dat er verder niets wordt gezegd over de diabetes.

Dat hij daarom van mening is dat er niets is dat de diagnose komt ondersteunen.

Dat hij daarmee de realiteit van deze ziekte in twijfel lijkt te trekken.

Dat het standaard medisch attest nochtans door een beëdigd arts opgesteld werd.

Dat de arts-adviseur niet, op een louter subjectieve basis, het medisch onderzoek van een van zijn collega's en de diagnose die hij daaruit heeft getrokken, in twijfel mag trekken.

Dat indien hij bloedmonsters en andere medische onderzoeksresultaten nodig had, hij deze had kunnen opvragen, zoals de wetgever het hem toestaat te doen.

Dat verzoekers erop wijzen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster in juni 2023 door tegenpartij ontvangen werd.

Dat het advies van de arts-adviseur minder dan drie maanden na de indiening van de procedure gegeven werd, wat nogal uitzonderlijk is.

Het is algemeen gebruikelijk dat een nieuw medisch attest om de drie maanden verklaring aan het medische dossier moet worden gevoegd.

Dat tegenpartij dus aan verzoekster niet de gelegenheid gegeven heeft haar dossier te vervolledigen.

Dat het in deze omstandigheden, aangezien dat de aanvraag nogal snel afgehandeld werd, passend geweest zou zijn, aanvullende medische informatie op te vragen.

- Tweede tak: de causaliteitsband tussen Servië en de problemen van het kind.

Overwegend dat verzoekster, in haar aanvraag de nadruk gelegd had, in haar verzoek om machtiging tot verblijf, over de causaliteitsband die bestond tussen haar huidige psychologische toestand en haar land van herkomst.

Dat haar psycholoog ook dit element in haar verslag vermeld had.

Dat in dit opzicht, de arts-adviseur zich tevreden stelt door aan te duiden dat een terugkeer in haar land van herkomst inderdaad een goede zaak zou zijn

Dat men wel moet vaststellen dat tegenpartij en/of de arts-adviseur zich over dit aspect niet uitgedrukt hebben.

Dat hij daarvoor geen enkel uitleg brengt en dat zijn oordeel op geen objectief verslag berust.

Dat men dus wel moet vaststellen dat tegenpartij en/of haar arts-adviseur zich niet daarover uitspreekt.

Dat in een arrest van 25 november 2010, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert heeft dat « l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois

tenue d'expliciter les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (arrêt nr. 51 577).

Dat deze nalatigheid ook door de rechtsmacht alhier in een arrest van 27 januari 2012 gestraft werd. (nr. 74.021). Dat de betwiste beslissing dus niet op correcte wijze gemotiveerd is en dus vernietigd moet worden.

- Derde tak: het gebrek aan verzorging in SERVIË

Overwegend dat de arts-adviseur van tegenpartij beschouwt dat er geen rechtstreekse bedreiging voor het leven van verzoekster, noch voor haar fysieke integriteit bestaat, omdat de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in hun land van herkomst.

Dat hij zich daarvoor op sites met algemene informatie grondt, zonder nochtans te kunnen bewijzen dat verzoekster kind inderdaad toegang aan de gezondheidszorgen in Servië zou kunnen hebben.

Dat hij zich tevreden stelt door te tonen dat de opvolging waarvan zij vandaag geniet, in Servië bestaat en dat ze van hun kosteloosheid zou kunnen genieten, dankzij een sociale dekking.

Dat hij zich daarvoor baseert op informatie uit de site MEDCOI, die niet voor het publiek toegankelijk is.

Dat we ook moeten vaststellen dat deze informatie meestal van 2021 dateert en dat de arts-adviseur de resultaten van zijn onderzoeken niet geactualiseerd heeft.

Dat bovendien, op de vraag om te weten of er verschillende types van opvolging voor PTSD in Servië toegankelijk zijn, is het antwoord « available ».

Dat men dus niet weet hoe deze opvolgingen uitgevoerd kunnen worden, noch door wie, in welke instelling, binnen welke termijn, in welke omstandigheden, tegen welke prijs...

Dat tegenpartij geen enkele informatie daarover geeft.

Dat bovendien, de arts-adviseur de argumenten van verzoekster absoluut niet beantwoordt, wanneer deze beweert dat het Servische gezondheidssysteem niet voldoende gefinancierd is, dat het medische personeel niet voldoende bekwaam is, dat het sanitaire systeem niet aan de behoeftes aangepast is, dat er een gebrek aan materiaal in de hospitalen heerst, dat de inwoners geconfronteerd worden aan verzoeken om informele betalingen vanwege het medisch sector, dat de armoede in Servië steeds groter wordt, dat de sociale dekking wel bestaat maar onvoldoende is,...

Dat verzoekster ook vermeid had dat haar Roma herkomst een hinder kon vormen voor de toegankelijkheid aan de gezondheidszorgen.

Dat de arts-adviseur zich tevreden stelt door aan te duiden dat het over algemene informatie gaat.

Dat dit het toppunt is, wanneer men vaststelt dat de zeggende toegankelijkheid van opvolging waarvan verzoekster nodig heeft, op informatiebronnen berust die door geen verifieerbaar objectief element ondersteund worden.

Dat in ieder geval, verzoekster opnieuw een nieuw verslag van de OSAR, van maart 2019 neerlegt.

Dat hoewel dit verslag het probleem van de behandeling van de ischemische cardiomyopathie betreft, het ook lange pagina's telt, betreffend de algemene situatie van het verzorgingssysteem in Servië.

Dat deze pagina's (pp. 5 - 10) de vrees van verzoekster bevestigen.

Dat daaruit blijkt dat :

- de ziekteverzekering inderdaad wel bestaat, maar om ervan te kunnen genieten men in bezit moet zijn van een gezondheidspaspoort. dat alleen maar na drie maanden na zijn aanvraag gekregen kan worden en "voor de patiënten voor wie een regelmatige en ononderbroken behandeling moeten hebben, deze wachtperiode van drie maanden met alleen maar toegang tot dringende behandelingen, een heel moeilijke situatie vormt."

- "de openbare fondsen voor de ziekte verzekering zijn nog altijd niet op duurzame wijze gefinancierd, met ook een gebrek aan medisch personeel en een stijgend aantal artsen die het land verlaten."

- de uitrustingen en de infrastructuur zijn lacunair in de gezondheidsinstellingen van de staat.

- er bestaan heel lange wachttijden in de instellingen voor openbare gezondheid.

- à contrario, het privé gezondheidssysteem, dat alleen maar voor 2% van de Servische bevolking toegankelijk is, kent deze problemen niet en behandelt de patiënten op een betere manier en zonder wachttijd. Dit systeem is nochtans niet toegankelijk voor verzoekster.

- "de gezondheidssector blijft een van de sectoren die het meest aan corruptie blootgesteld wordt.

Dat het neerleggen van dit verslag ontvankelijk verklaard moet worden voor zover het bestemd is, de argumentatie van de arts-adviseur van tegenpartij te beantwoorden. Dat het middel gegrond is."

3.2.2. De Raad merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een

vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Indien de ingeroepen ziekte een voldoende ernst heeft om onder het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te vallen, moet worden onderzocht of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of van verblijf en dit onderzoek dient geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, te gebeuren (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 51-2478/01, 35 en nr. 51-2478/08, 9*). Dit betekent dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een noodzakelijke medische opvolging en behandeling moeten worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst of verblijf en de individuele omstandigheden van het betrokken individu.

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat het advies van de arts-adviseur, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 van deze bepaling, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het medisch advies van 1 september 2023 luidt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.06.2023.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen;

Medische attesten:

- 1. Standaard Medisch Getuigschrift - Dr. L. C. (...) - 08/05/2023*
- 2. Psychologisch advies - Mvr. K. K. (...) - 21/03/2023*

Huidige aandoeningen:

- 1. Diabetes Melitus Type 2*
- 2. Post traumatische stress-stoornis*

Huidige behandeling:

- 1. Metformine*
- 2. (Uni) Diamicron - Gliclazide*
- 3. Insuline*
- 4. Opvolging door psycholoog*

Bespreking:

De medische dossiers bevatten zeer weinig informatie. Over de diabetes wordt verder niets gezegd. Het is niet duidelijk wanneer deze is vastgesteld, er zijn geen bloednames die deze diagnose kunnen objectiveren, er is niets vermeld over de ernst van de aandoening of de klachten van de betrokkene. Er zijn geen specialistische verslagen beschikbaar, en er wordt niet eens duidelijk gemaakt welke insuline de betrokkene juist neemt.

De posttraumatische stress-stoornis zou ten gevolge zijn van hun vlucht uit Servië en uit zich in meerdere Symptomen. Daarnaast zouden de moeilijkheden rond haar asielprocedure haar een uitsluitingsgevoel geven.

Betrokkene zou suïcidale ideaties hebben, en het verslag spreekt over de nood aan psychiatrische zorgen. Er zijn geen verslagen van een psychiater aan de aanvraag toegevoegd, en het is niet duidelijk of de betrokkene effectief door een psychiater gezien wordt. Daarnaast is er geen vermelding van eender welke medicatie die past binnen het kader van PTSD. Indien een persoon degelijk suïcidale ideaties heeft zou men dit toch verwachten. De vermelding dat een verwijdering uit het centrum waar ze nu verblijft het risico op een auto destructieve handeling verhoogd; is speculatief. De behandeling van PTSD bestaat voornamelijk uit psychologische begeleiding waarbij men praat over de patiënte haar ideeën en gevoelens, en kan best in de patiënte haar eigen taal gebeuren. Bovendien lijken alle psychologische Problemen die de betrokkene heeft,

indien niet rechtstreeks veroorzaakt, toch sterk negatief beïnvloed door haar migratie uit haar land van herkomst. Het lijkt me dat voor haar mentale gezondheid een terugkeer naar haar land van herkomst juist een goede zaak zou zijn.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene): Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

(...)

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Een verblijfstitel kan echter niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De gezondheidszorg in Servië is georganiseerd op de drie gebruikelijke niveaus (primaire, secondaire en tertiaire zorg), verbonden op basis van een systeem van doorverwijzing. Als de patiënt niet geholpen kan worden op het primaire niveau, dit wil zeggen in 1 van de 158 gezondheidscentra, dan zal hij doorverwezen worden naar het tweede niveau (dat bestaat uit 77 ziekenhuizen verspreid over het hele land). Heeft de patiënt nood aan meer gespecialiseerde hulp, dan kan hij terecht in de Clinical Centers in Belgrado, Nis, Novi Sad of Kragujevac.

Er bestaat een verplichte ziekteverzekering die zowel werknemers, zelfstandigen, gepensioneerden als uitkeringsgerechtigden insluit. Voor sociaal kwetsbare personen is de verzekering gratis, daar de staat de bijdragen voor deze personen betaalt. Deze verzekering geeft toegang tot de publieke gezondheidszorg.

In het geval betrokkene onmiddellijk na aankomst in Servië nood heeft aan medische bijstand, is er gedurende een période van maximum 60 dagen recht op dringende medische zorgen op alle niveaus voor personen die terugkeren en nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering. Tijdens deze periode moeten betrokkenen zich in regel stellen.

De bijdrage in de kosten van de zorgen door de patiënt wordt bepaald in functie van de inkomsten van de verzekerde en zijn familieleden. Die bijdragen variëren van een halve euro voor een consult tot 6 euro voor een radiografie, maar in het meest voordelige geval - en dit is zo voor werklozen en mensen met weinig inkomsten - moet de patiënt helemaal niets zelf betalen. Medicijnen die op de "positieve lijst" voorkomen zijn gratis voor de patiënt, indien deze over een ziekteverzekering beschikt. De enige kost die door de patiënt gedragen wordt, is een participatiekost van RSD 50.

Betrokkene lijdt aan mentale gezondheidsproblemen. Psychische aandoeningen worden in Servië behandeld in daarin gespecialiseerde instellingen of afdelingen. Consultaties zijn mogelijk na doorverwijzing door de huisarts. Het medisch personeel en de infrastructuur voldoen aan de behoeften en de meeste aandoeningen kunnen er dan ook behandeld worden. De behandeling van mentale ziekten wordt gedekt door de publieke ziekteverzekering. De behandeling voor diabetes is eveneens gedekt door de publieke ziekteverzekering.

Sociale zekerheid valt onder het domein van het Ministerie van Sociaal Welzijn en Werk. Er bestaan verschillende pensioenstelsels waar betrokkene beroep op kan doen. Kantoren van Sociaal Welzijn zijn er in elke gemeente en geven onder meer steun aan invaliden of oudere personen die moeilijk voor zichzelf kunnen zorgen.

Betrokkene haalt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid aan. Er kan dus vanuit gegaan worden dat zij zelf kan instaan voor eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke behandeling. Haar echtgenoot kan eveneens mee instaan voor de financiële situatie van het gezin.

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkuiov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Betrokkene is een vrouw van 44 jaar uit Servië met diabetes mellitus type 2 en PTSD. Ze wordt hiervoor in België behandeld. Ons onderzoek toont aan dat de behandeling in Servië kan worden verdergezet. Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor haar leven of haar fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is."

De verzoekende partijen stellen dat de aandoeningen door de gemachtigde ten onrechte geminimaliseerd worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat dit niet het geval is. Integendeel wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar op basis van het medisch advies van de arts-adviseur, beslist dat: de medische dossiers te weinig informatie bevatten, er verder niets over diabetes wordt gezegd (wanneer dit is vastgesteld, of er bloedafnames zijn die deze diagnose kunnen objectiveren, niets over de ernst van de aandoening, welke insuline verzoekster moet spuiten), er geen verslagen van de psychiater aangaande het post-traumatische stress-stoornis zijn bijgebracht, het is niet duidelijk of verzoekster door een psychiater gezien wordt, en dat geen vermelding is van welke medicatie er past binnen het kader van PTSD.

Ondanks het gebrek aan informatie, heeft de gemachtigde niettemin onderzocht of de behandeling voor diabetes en de psychische problemen in het land van herkomst kunnen worden behandeld. Het is op grond van dit advies niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te beslissen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond dient te worden verklaard.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen weliswaar voorhouden dat verzoeksters aandoeningen ernstig zijn, doch dat zij op geen enkele wijze erin slagen afbreuk te doen aan de motivering van het advies van de arts-adviseur, dit specifiek wat betreft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen. Het loutere feit dat verzoekende partijen een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen betogen: *"Dat het advies van de arts-adviseur minder dan drie maanden na de indiening van de procedure gegeven werd, wat nogal uitzonderlijk is. Het is algemeen gebruikelijk dat een nieuw medisch attest om de drie maanden verklaring aan het medische dossier moet worden gevoegd. Dat tegenpartij dus aan verzoekster niet de gelegenheid gegeven heeft haar dossier te vervolledigen. Dat het in deze omstandigheden, aangezien dat de aanvraag nogal snel afgehandeld werd, passend geweest zou zijn, aanvullende medische informatie op te vragen."*

De Raad merkt op dat deze bewering nergens op gestoeld is. Hoe dan ook ligt de bewijslast in het kader van een aanvraag bij de verzoekende partij, aan wie het dus toekomt om uit eigen beweging alle nuttige informatie betreffende haar medische toestand voor te leggen.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het de gemachtigde niet toegelaten zou zijn om op korte termijn na het indienen van de aanvraag een beslissing te nemen, op basis van het advies van de arts-adviseur.

Aangaande de psychologische toestand stelt verzoekster dat de arts-adviseur zijn oordeel niet beroept op een objectief verslag en geen enkele uitleg geeft over het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst een goede zaak zou zijn.

Uit het medisch advies blijkt uitdrukkelijk dat de psychologische problemen van verzoekster in belangrijke mate het gevolg zijn van de vlucht uit Servië en de moeilijkheden in het kader van de asielprocedure, waarbij niet op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat de psychologische problemen *"indien niet rechtstreeks veroorzaakt, toch sterk negatief beïnvloed [zijn] door haar migratie uit haar land van herkomst"*. Uit voorgaande blijkt dat wel wordt toegelicht om welke reden een terugkeer naar het land van herkomst heilzaam wordt geacht door de arts-adviseur.

In een derde onderdeel leveren de verzoekende partijen kritiek op het gebrek aan verzorgingsmogelijkheden in het land van herkomst.

In de mate dat de verzoekende partijen kritiek leveren op het feit dat het medisch advies in belangrijke mate gestoeld is op informatie uit de MedCOI-databank, laat de Raad gelden dat de informatie van het MedCOI-project terug te vinden is in het administratief dossier, zodat de verzoekende partijen de inhoud ervan kunnen toetsen. Terwijl de voornaamste passages bovendien door de arts-adviseur uitdrukkelijk werden opgenomen in het medisch advies van 1 september 2023. De door verzoekende partijen aangevoerde schending, die steunt op de prémissie dat informatie van het MedCOI project niet verifieerbaar zou zijn, kan niet worden aangenomen.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partijen kritiek leveren op het feit dat door de gemachtigde niet werd onderzocht of *"verzoeksters kind inderdaad toegang aan de gezondheidszorgen in Servië zou kunnen hebben"*.

Deze kritiek is uiteraard niet pertinent omdat geen aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van het kind werd ingediend.

Verzoekende partijen kunnen voorts niet gevolgd worden in hun betoog dat de bronnen van de arts-adviseur niet up-to-date zijn. Zij tonen met deze blote bewering niet aan dat de informatie waarop de arts-adviseur zich steunt niet correct is. De door verzoekster voorgelegde stukken weerleggen de informatie van het medisch advies niet. In het medisch advies kan worden gelezen dat de gezondheidszorg in Servië georganiseerd is op drie niveaus, dat verbonden is op basis van een doorwijssysteem. Dit houdt in dat wanneer verzoekster niet zou kunnen geholpen worden op het eerste niveau zij zal worden doorgestuurd naar het tweede niveau en zo ook naar het derde. Daarnaast zou verzoekster onmiddellijk na aankomst in Servië beroep kunnen doen op medische hulp indien dit nodig zou zijn. Verzoekster hoeft hiervoor geen verzekering te hebben, omdat gedurende een periode van 60 dagen een recht op dringende medische zorgen op alle niveaus geldt. Dit moet verzoekster in staat stellen om zich in regel te stellen met de verplichte ziekteverzekering, die in Servië gratis is voor de sociaal kwetsbare personen. De verzoekende partijen laten deze vaststellingen ongemoeid.

De verzoekende partijen uiten ook nog twijfels over de beschikbaarheid van de verschillende types van opvolging voor PTSD in Servië, doch dienaangaande kan worden gewezen op het feit dat de arts-adviseur heeft vastgesteld dat psychische aandoeningen in Servië behandeld kunnen worden in gespecialiseerde instellingen of afdelingen. Een consultatie in zo'n instelling of afdeling is mogelijk na doorverwijzing van de huisarts. Het is dus niet ernstig om zich in het middel te beperken tot de bewering dat *"men dus niet weet hoe deze opvolgingen uitgevoerd kunnen worden"*.

De verzoekende partijen betogen dat zij *"ook vermeld had dat haar Roma herkomst een hinder kon vormen voor de toegankelijkheid"*.

De Raad merkt op dat dit niet blijkt uit de aanvraag tot verblijfsmachtiging. Er wordt in deze aanvraag weliswaar verwezen naar de Roma-origine, zonder dat hieraan evenwel gevolgen worden gekoppeld wat betreft de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen. In de gegeven omstandigheden kan het de arts-adviseur of de gemachtigde niet ten kwade worden geduid dat hieromtrent niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Het komt de verzoekende partijen toe om alle relevante elementen aan te brengen in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. De Raad merkt bovendien op dat de bewering van de verzoekende partijen niet onderbouwd is. Zij beperken zich tot een summiere verwijzing naar het feit dat hun Roma-herkomst een hinderpaal zou kunnen vormen voor de toegankelijkheid van gezondheidszorgen.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoont dat de arts-adviseur, bij het opstellen van het advies, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat hij hierbij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De arts-adviseur kon ook volstaan met de vaststelling dat verzoekster kan reizen. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet kon steunen op dit medisch advies om te besluiten dat geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegestaan.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC